

за бъдъщето си, когато родителитѣ имъ сѣ равнодушни. Но нашійтъ пріятель идяше отъ Франціи, дѣто женитѣ твърдѣ не прѣсмѣватъ. Отъ най напрѣдъ той си въобразяваше че са намѣрва на прѣкрасно едно пиршество, приготвено отъ любовь-та верѣдъ цвѣтя, вошки и ссѣдове изящны; но подирь малко са намѣри въ готварница между въглищата и готвеніето. Видѣ че Американката са пазареше съ него, и заради туй нито хубость-та ѝ, нито прѣмѣстность-та и изящность-та ѝ можахъ да го въспрѣхъ отъ да я не помисли за смѣшна. За туй и той ѝ отговори съ ледяна студенина.

— Бъдете спокойны, любезна Кора, азъ съмь богатъ. Мойтъ лѣсъ са простира край брѣговетѣ на рѣката Сіота.

— Сіота! извика Кора; да нѣмате погрѣшка?

— Никакъ. Той е на полето у политѣ на гората дѣто са събиратъ Сіота съ друго една рѣкычка *Ред-Риверъ*. Ето и планътъ на моя лѣсъ и записытѣ за притежаніе му отъ мене.

И като извади плана подаде го на Кора. А тя като го прѣгледа добръ като сжщій банкиринъ, засмѣ са изведнажъ, и му го върнѣ. Той виши очи въ нея и ся чудяше мълчешката.

— Любезный ми Господине, рече момата най-подирь, нѣмате ли другый имотъ или въ Европѣ или въ Америка?

— Нѣмамъ.